

Arrest

nr. 149 536 van 10 juli 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Roemeense nationaliteit te zijn, op 20 april 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 april 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 juni 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 juli 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DONCK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker wordt op 22 december 2014 bevolen om het grondgebied te verlaten nadat hij op heterdaad werd betrapt voor poging tot oplichting.

1.2. Op 9 maart 2015 wordt verzoeker door de correctionele rechtbank te Gent veroordeeld tot 16 maanden gevangenisstraf waarvan de helft met uitstel gedurende vijf jaar wegens feiten van oplichting en gebruik van minderjarigen om misdaden of wanbedrijven te plegen.

1.3. Op 3 april 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de bestreden beslissing waarvan verzoeker op dezelfde dag in kennis werd gesteld.

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer die verklaart te heten(1): M.R., geboren op 23.10.1991 , onderdaan van onbepaald wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 1°: verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten: de betrokkene is niet in het bezit van een identiteitstuk.

Artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 3° + art. 74/14 §3, 3°: wordt door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde, V. Derue, attaché, geacht de openbare orde te kunnen schaden: betrokkene wordt verdacht van oplichting.

*Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken:
Betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in België*

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van artikel 7, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:

- gezien betrokkene wordt verdacht van oplichting, bestaat er een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

bovendien is er een risico op onderduiken, want betrokkene heeft geen vaste of gekende verblijfplaats.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

De beslissing tot vasthouding wordt genomen in toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

- Gezien betrokkene niet in het bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden*
- Gezien betrokkene zich in een situatie van illegaal verblijf in België bevindt, is het derhalve noodzakelijk hem op te sluiten ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken ten einde zijn effectieve repatriëring te verzekeren.*
- Gezien betrokkene, zoals uit het voorgaande blijkt, vatbaar is om de openbare orde te schaden is het derhalve noodzakelijk hem op te sluiten ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken ten einde zijn effectieve repatriëring te verzekeren.”*

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoeker.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de formele motiveringsplicht op grond van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel in samenhang met artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM). Het middel wordt als volgt uiteengezet:

“1. De kern van het grondrecht op bescherming van het privé-leven bestaat erin dat het individu de vrijheid wordt gegeven om menselijke contacten en sociale banden uit te bouwen. Het grondrecht op bescherming van het gezinsleven vormt een specificering van deze vrijheid.

Het grondrecht stelt een plicht in voor de overheid om zich van inmengingen in het gezinsleven te onthouden.

2. Betreffende de notie gezinsleven – Het begrip family life in art. 8 EVRM is een autonoom begrip, dat onafhankelijk van het nationale recht van de verdragsstaten moet worden geïnterpreteerd.

Een gezinsleven de iure is geen noodzaak. Het grondrecht bestaat voor een wettelijke en natuurlijke familie. Immers, de tekst van art. 8 EVRM beschermt het gezinsleven zonder meer, en maakt geen onderscheid tussen een legitieme of niet legitieme familie.

3. Het Europese Hof geeft een evolutieve interpretatie aan het begrip, hetgeen bijgevolg leidt tot een meer tijdsgebonden, ruimere interpretatie van de notie tot gevolg (). Ingevolge het arrest Marckx t. België () wordt art. 8 EVRM geïnterpreteerd in het licht van de omstandigheden van deze tijd en de term familieleven wordt daarom ook toegepast op niet klassieke (lees buitenhuwelijkse) gezinssituaties. Het huwelijk is een voorbeeld van het gezinsleven, geen synoniem.

Aldus valt de relatie tussen verzoeker en zijn vriendin, onder de notie van het gezinsleven.

4. De vriendin van verzoeker is immers zwanger. De vorige raadsman van verzoeker richt zulks schrijven dd. 01.04.2015 per post en per fax aan de gevangenis te Gent (stuk 3).

Voormeld schrijven is aldus gedateerd chronologisch voor de aflevering van de bestreden beslissing dd. 03.04.2015, hetgeen de gevangenis twee volle werkdagen gaf verweerster hiervan in te lichten.

Verweerster was hier aldus van op de hoogte, thans in haar beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten dd. 03.04.2015 heeft zij geen enkele rekening gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan de situatie van verzoeker en met de bescherming die verzoeker geniet onder art. 8 EVRM en gelet het ontbreken van enige verdere motivatie omtrent de verstrekkende gevolgen die dit bevel heeft voor het familie- en gezinsleven van verzoeker in het Rijk,

Ook de dokter, de heer Loeb, heeft in zulks opzicht reeds verklaard dd. 23.03.2015 dat verzoeker en zijn vriendin een gezamenlijk kind verwachten (stuk 4).

5. Betreffende de verwekking (niet geboorte) van het kind – Ingevolge het arrest Kroon and others v. Netherlands (1994) neemt het Hof een band van gezinsleven aan tussen de verwekker en een kind, zonder na te gaan of de man zich bekommert om zijn kind.

In casu is verzoeker wel degelijk bezorgd om zijn kind en wil het erkennen zodat de toe-passing van art. 8 EVRM, geenszins problemen kan opleveren.

Een erkenning kan immers pas gebeuren na een zwangerschap van zes maanden. In casu is de vriendin van verzoeker slechts 2 à 2,5 maand zwanger. Het is wel degelijk de bedoeling om een procedure in erkenning op te starten.

Wanneer beide, niet gehuwde ouders op het ogenblik van de verwekking in een gezinsrelatie met elkaar leven, ontstaat er vanaf de geboorte een gezinsband tussen de vader en het natuurlijke kind, ook al gaan beide ouders later uiteen. Meer algemeen neemt het Hof aan dat er sprake is van een gezinsleven ofwel door een relatie tussen de man en de moeder die op één lijn is te stellen met het huwelijk ofwel doordat de man een zodanige relatie heeft tot het kind dat er sprake is van gezinsleven ().

Het enkele feit dat het kind op heden nog niet geboren is, doet er niets vanaf dat het grondrecht obv. art. 8 EVRM wel degelijk directe werking heeft voor verzoeker en zijn vriendin.

Wel integendeel de verwijdering van het grondgebied van verzoeker houdt in dat aan verzoeker de mogelijkheid wordt ontnomen om zijn kind te erkennen.

6. In het algemeen kan gesteld worden dat het Hof erover waakt dat de lidstaten voldoende mogelijkheden en waarborgen hebben gecreëerd die een integratie van het kind in de familie mogelijk maken van bij de geboorte of zo snel mogelijk erna. Het recht op eerbiediging van het gezinsleven vereist dat de biologische en sociale realiteit primeert.

7. Straatsburg erkent dat, gelet op het recht op eerbiediging van het gezinsleven, de terugwijzing van een persoon uit een land waar zijn familie woont, verdragsonverenigbaar kan zijn ().

Opdat een vreemdeling zich kan beroepen op art. 8 EVRM moet er sprake zijn van een voldoende hechte band, zoals beschreven onder de notie gezinsleven, wat in casu het geval is.

Verzoeker is immers religieus gehuwd met zijn vriendin, een huwelijk dat niet werd erkend in België (stuk 5).

Desalniettemin bewijst dit andermaal de band van genegenheid.

8. Daarnaast merkt het Hof op dat ook rekening moet gehouden worden met de belangen van de andere gezinsleden ().

De vader zal niet aanwezig zijn bij de geboorte van zijn eigen kind. Bovendien zal het voor het ongeboren kind bijzonder moeilijk worden ooit een socio-affectieve band op te bouwen. Hij zal steeds een vaderfiguur in zijn leven moeten derven.

9. Correctioneel vonnis – gevaar openbare orde – Verzoeker werd veroordeeld tot een effectieve gevangenisstraf van 16 maanden, waarvan de helft met uitstel voor een termijn van vijf jaren voor feiten van oplichting.

Verzoeker tekende geen beroep aan tegen deze beslissing en verbleef reeds 3,5 maanden in de gevangenis voor zijn overplaatsing naar het Centrum voor Illegalen te Brugge, 8000 Brugge, Zandstraat 150.

De rechter oordeelde dat de feiten werden gepleegd met een winstoogmerk en dat in hoofde van verzoekster winstbejag aanwezig is.

Verzoeker is op heden een jonge man van 23 jaar die een zware, financiële last torst gelet op het feit dat hij in het Rijk niet mag werken, doch wel in levensonderhoud van hemzelf, en zijn zwangere echtgenote moet voorzien.

De druk werd hem echter te veel.

Hij wenst dan ook alle verantwoordelijkheid te nemen voor zijn daden en zou opnieuw aan de slag kunnen in een carwash in Ierland. Het betekent dat verzoekster zeker niet is uitgesloten van de arbeidsmarkt en wel degelijk de handen uit de mouwen durft te steken (stuk 7)

Verzoeker is ter goede trouw, heeft een jeugdzonde begaan doch kan wel degelijk nog een bijdrage leveren in het Rijk.

10. Aldus blijkt uit niets dat verweerster die aan verzoeker het bevel tot verlaten van het grondgebied oplegt onder de loutere verwijzing naar het feit dat hij verdachte is in een oplichtingszaak en geen vaste verblijfplaats heeft, in werkelijkheid rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan het verblijf van verzoeker in het Rijk.

Verweerster heeft in werkelijkheid voorafgaandelijk de beslissing van 03.04.2015 tot bevel om het grondgebied te verlaten geen enkel onderzoek gedaan naar de werkelijke omstandigheden waaronder verzoeker verblijft in het Rijk.

Zodat om al deze redenen het bevel tot verlating van het grondgebied dient te worden vernietigd."

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen.

De Raad merkt op dat de bestreden beslissing is gesteund op artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet waarbij wordt gemotiveerd dat verzoeker niet in het bezit is van een identiteitsstuk. Zijn nationaliteit wordt in de bestreden beslissing dan ook als "onbepaald" aangeduid. Dit motief wordt door verzoeker niet betwist en vindt steun in het administratief dossier. Verder moet worden opgemerkt dat de bestreden beslissing verzoeker gelast om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de Schengenstaten, *"tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven"*. De bestreden beslissing ontnemt hem de mogelijkheid niet om naar Ierland terug te keren en daar te werken, in zoverre hij beschikt over de vereiste documenten. De vaststelling dat hij niet in het bezit is van een identiteitsstuk is een voldoende determinerend motief om op basis van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, de onregelmatige binnenkomst en het onregelmatig verblijf van verzoeker vast te stellen en te schragen.

De bestreden beslissing steunt eveneens op artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet waarbij wordt gemotiveerd dat verzoeker wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden omdat hij wordt verdacht van oplichting. Dit motief wordt evenmin betwist of weerlegd door verzoeker. Uit het administratief dossier blijkt verzoeker op 9 maart 2015 schuldig werd bevonden aan oplichting door de correctionele rechtbank te Gent.

Uit het verzoekschrift blijkt aldus dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt niet.

In zoverre het verdere betoog van verzoeker verbonden is met artikel 8 EVRM, merkt de Raad op dat artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke motiveringsplicht inhoudt. De Raad gaat als annulatierechter wel na of de gemachtigde in casu is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens van de zaak, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot zijn beslissing is gekomen (RvS 29 juni 2010, nr. 205.942; RvS 22 juli 2013, nr. 224.386).

3.3. Verzoeker stelt dat hij een relatie heeft met zijn vriendin die onder het begrip 'gezinsleven' valt in de zin van artikel 8 EVRM. Ze zijn religieus gehuwd. Hij voegt er aan toe dat zijn vriendin zwanger is. Verzoeker meent dat de gemachtigde geen onderzoek heeft gedaan naar of rekening heeft gehouden met zijn specifieke omstandigheden en de bescherming die hij geniet onder artikel 8 EVRM. Wat betreft zijn veroordeling op 9 maart 2015 door de correctionele rechtbank te Gent, stelt verzoeker dat de druk om voor zijn zwangere vriendin te zorgen hem te veel werd, dat hij te goeder trouw is, dat hij wil terugkeren naar Ierland om daar te werken en dat hij een jeugdzonde heeft begaan.

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang

van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert niet het begrip “gezinsleven”, dat een autonoom begrip is dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze gezinsleden voldoende hecht is en dat er sprake is van een effectief beleefd gezinsleven (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150). De beoordeling of er sprake kan zijn van een gezinsleven is een feitenkwestie.

Wanneer verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Verzoeker stelt religieus gehuwd te zijn. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 27 februari 2015 door de Dienst Vreemdelingenzaken werd geïnterviewd met oog op gedwongen verwijdering. Verzoeker verklaarde toen religieus/traditioneel te zijn gehuwd met A.R. die legaal in België zou verblijven. Uit het administratief dossier blijkt inderdaad dat A.R., die Unieburger is, legaal verblijft in België. Verzoeker gaf toen verder aan dat een officieel huwelijk na zijn vrijlating uit de gevangenis zou volgen. Tijdens het interview wees de Dienst Vreemdelingenzaken verzoeker op de noodzaak aan documenten. Verzoeker stelde toen dit in orde te brengen.

Uit de overige stukken van het administratief dossier blijkt echter dat verzoeker, buiten zijn bewering dat hij religieus/traditioneel gehuwd is met A.R., geen stukken of andere elementen aan de gemachtigde heeft voorgelegd ter staving van een gezinsleven.

Op het moment van de bestreden beslissing beschikte de gemachtigde bijgevolg enkel over de verklaring van verzoeker dat een religieus/traditioneel huwelijk was aangegaan met A.R. Artikel 8 EVRM kan echter niet zo worden uitgelegd dat het een verplichting inhoudt voor Staten om een religieus huwelijk ipso facto te erkennen (EHRM 2 november 2010, nr. 3976/05, *Şerife Yiğit v. Turkije*, par. 97-98 en 102.) Het aangaan van een religieus huwelijk kan wel duiden op het bestaan van een gezinsleven indien er sprake is van een oprechte intentie om samen te wonen en op duurzame wijze een gezinsleven op te bouwen. Daarbij kan rekening worden gehouden met een aantal relevante factoren zoals de duur van de relatie, een eventuele samenwoning en de vraag of de betrokken partners een engagement t.a.v. elkaar hebben aangetoond door het krijgen van kinderen of op een andere wijze (EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk*, par. 63; EHRM 20 september 2002, nr. 50963/99, *Al-Nashif v. Bulgarije*, par. 112 EHRM 18 december 1986, nr. 9697/12, *Johnston v. Ierland*, par. 56; EHRM 3 april 2012, nr. 42857/05, *Van der Heijden v. Nederland*, par. 50).

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij zijn arrestatie van 22 december 2014 aan de politie verklaarde sedert twee weken op bezoek te zijn bij zijn vriendin die hij heeft leren kennen via internet. Verzoeker deelt niet mee wanneer en waar het religieus huwelijk werd afgesloten. Hij legt weliswaar foto's voor van een huwelijk doch deze zijn niet gedateerd en vermelden ook niet waar en wanneer het huwelijk werd afgesloten. De personen die worden afgebeeld op de voorgelegde foto's worden evenmin geïdentificeerd zodat de Raad niet kan opmaken wie met wie in het huwelijk treedt. Evenmin legde verzoeker stukken voor die een wettelijke of feitelijke samenwoning met A.R. bewijzen, hetzij in België, hetzij elders. Verzoeker heeft evenmin een gekende verblijfplaats in België. Verzoeker verklaarde bij zijn arrestatie pas sinds twee weken in België te zijn aangekomen. Voorts blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker zijn identiteit niet afdoende kan staven. Verzoeker voert heden aan dat A.R. zwanger is van zijn kind. Uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde van dit gegeven niet op de hoogte was zodat hij er ook geen rekening met kon houden. De gemachtigde merkt verder terecht op dat verzoeker niet aantoonde dat hij de biologische vader van het kind van A.R. is. Het loutere gegeven dat A.R. zwanger is, kan zonder bijkomende elementen die de aard van de relatie tussen verzoeker en

A.R. verder staven, niet worden weerhouden als een element dat het bestaan van een gezinsleven aantoonst.

Uit dit geheel van elementen blijkt niet op afdoende wijze dat er heden sprake is van een voldoende hechte relatie en een effectief beleefd gezinsleven tussen verzoeker en A.R. Verzoeker maakt het bestaan van een gezinsleven dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk.

In zoverre verzoeker doelt op een gezinsleven tussen hem en het ongeboren kind, moet worden geduid dat pas vanaf het moment van de geboorte en wegens dat feit zelf, er tussen het minderjarig kind en zijn ouder een natuurlijke band ontstaat die gelijkstaat met een 'gezinsleven' (EHRM 27 oktober 1994, nr. 18535/91, *Kroon e.a. v. Nederland*, par. 30 en EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, *Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk*, par. 30). In het licht van artikel 8 EVRM is er heden nog geen sprake van het bestaan van een gezinsleven tussen verzoeker en het ongeboren kind.

In zoverre verzoeker het ongeboren kind reeds wenst te erkennen, blijkt uit het voorgelegde zwangerschapsattest dat A.R. heden zes maanden zwanger is. Verzoeker werd op 21 april 2015 in vrijheid gesteld. Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij heden worden verhinderd om het ongeboren kind, met toestemming van de moeder, te erkennen.

Nu verzoeker het bestaan van een gezinsleven met A.R. noch met het ongeboren kind aannemelijk maakt, kan niet worden vastgesteld dat verzoeker onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM valt en is derhalve geen schending van artikel 8 EVRM aangetoond.

Ten overvloede benadrukt de Raad dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 23; EHRM 26 maart 1992, *Beldjoudi/Frankrijk*, § 74; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België*, § 81; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43; EHRM 28 mei 1985, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk*, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Núñez v. Noorwegen*, par. 70).

De bestreden beslissing steunt op een vaststelling van onregelmatig verblijf én de vaststelling dat verzoeker wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden, gepaard met de vaststelling dat hij strafrechtelijk werd veroordeeld. Daar staat tegenover dat verzoeker het bestaan van een gezinsleven dat valt onder de bescherming van artikel 8 EVRM niet aannemelijk maakt en daarenboven niet aantoonst dat een gezinsleven enkel in België kan plaats vinden. Hij maakt geen melding van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat een gezinsleven elders normaal en effectief kan worden uitgebouwd.

Tenslotte wijst de Raad erop dat het verzoeker van zodra hij wettelijk gehuwd is met A.R. of kan aantonen een duurzame en stabiele relatie met A.R. te onderhouden als wettelijk samenwonende partner, vrij staat om een aanvraag om een verblijfskaart als familielid van een Unieburger in te dienen, op basis van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet.

De Raad wijst erop dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Gelet op het bovengestelde, dient de Raad vast

te stellen dat niet aannemelijk wordt gemaakt dat de gemachtigde de bestreden beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid, noch dat de bestreden beslissing is tot stand gekomen met miskenning van de voorliggende gegevens of op grond van een incorrecte feitenvinding. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301), wat in casu niet het geval is.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juli tweeduizend vijftien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES